

„V čas večera bude svetlo.“

Zach. 14, 7.

Ročník XVIII. November—December 1942. Číslo 11.—12.

DO TICHEJ NOCI.

Do tichej noci anjelský hlahol
pod hviezdny nebom zazvučal raz,
rozochvel vrchy, do dolín padol,
odchýlil bránu do večných krás.
Nám narodil sa,
nám narodil sa
Spasiteľ Ježiš,
srdce ľudských Král.

Nadzemským blahom planie tvár matky,
do plienok halí nebeský dar.
Z jasličiek úsmev plesá k nej sladký,
plamienok lásky roznietil v žiar.
Nám narodil sa,
nám narodil sa
Spasiteľ Ježiš,
srdce ľudských Král.

Obloha všetky jagavé svetlá
k slávnosti zeme zavesila.
Na bielych krídlach radosť k nám slietla.
Zostaň už u nás radosť milá!
Nám narodil sa,
nám narodil sa
Spasiteľ Ježiš,
srdce ľudských Král.

Pod hviezdňym nebom anjelský hlahol
do smútku sveta zaznieva zas,
rozchvieva vrchy, vznáša sa nad dol,
stáročia prešli — — Kde viery hlas?
Vzdaj Bohu slávu,
vzdaj Bohu slávu,
Ježiš, Syn neba, dá svetú mier!

— f —

„Zvestujem vám radosť . . .“

Koľko ľudí vzbudil Boh Otec k životu na zemi, toľko pútnikov chodí po nej. Mnohí putujú bez prestania, lebo hľadajú *vlastný* prospech, sledujú *svoje* ciele. Na svojej púti stretajú úmornú robotu, rôzličné trápenie, neresti, žiale a samý nepokoj, ktorý vrcholí v hrôzach vojny. Preto nemôžu postretnúť *radosť* a *šťastie*. Tieto dary dáva Boh len tým pútnikom, ktorí poznali, že plnosť ľudského života je len v službe Jemu, ktorí cieľ všetkých životných ciest vidia len v Ňom.

Náš mocný Boh môže a chce *každej* duši dať z bohatstva svojich darov, lebo všetky duše z Jeho náručia vyšly a k Nemu sa majú zase navrátiť; len zmätok, rozháranosť vo svete a jeho svody Mu ich odcudzily. Ale Boh nechce, aby sa Mu čo len jedna stratila. Volá, hľadá každú, utrpením vychováva a tak nieti túžbu po sebe samom. A dnes — tak ako kedysi v plnosti času — ubité, hynúce ľudstvo túži po vyslobodení, vyzerá deň, v ktorom „radosť národy poleje“.

Avšak z otrockej služby svetu už vyslobodené duše aj dnes vedia žiť radosť, lebo sa môžu opierať o istotu: Jeden je, ktorý sa nemení — keby sa i hory sprevracaly doprostred mora — náš veľký Boh a Pán. On je pre všetkých, ktorí sa Mu cele oddali, zdrojom pravej, čistej radosť. Preto i uprostred skazeného sveta svoje oči otvárajú pre zasľúbené nebeské krásy a uši naslúchajú lúbeznému hlasu nebeského hosta: „Aj stojím u dverí a tluku“ — — —

Pán zase ohlasuje svoj príchod. Keby sme Ho tak ochotne vedeli prijať, ako ochotne On opúšťa pre nás prítok neba a chce sostúpiť do nízkosti a biedy nášho života! Kiež by Ho všetky srdcia prijaly, aby nemusel odísť ako nepoznaný cudzinec! Veď je to Ten, ktorého čakáš, aby sňal tvoje bremená, On je ten Lekár, čo uviaže a zahojí všetky rany, čo nasycuje chlebom života a napája z prameňa vody živej; On je tým Svetlom, kto-

rého paprškeky sprevádzajú adventné posolstvo: Pokánie činite, lebo sa priblížilo kráľovstvo nebeské.

Počuješ? Pokorný Ján z púšte volá: „Pripravujte cestu Pánovi!“ — Ozaj, ako mu ju chceš pripraviť? Vynasnaž sa, aby prišiel do príbytku *lásky* — On, ten Kráľ slávy. Ó nikto nemal vzácnejšieho spolustolovníka, ako majú tí, čo Pána prijímú, aby s nimi večeral a tak svojou svätou prítomnosťou posvätil ich rodinný stôl.

Koľko adventov prešlo, kým tvoja duša v pokore prijala Pána? Môžeš si odpustiť, že si ju ukracoval(a) o blaho, keď sa ti zdalo, že pre teba neplatí Jeho hlas? Kiež by tak mocne prehovoril, aby Ho počuly všetky dietky zeme, aby prestaly chodiť v temnotách, aby ich Dohviezdny večer našiel na kolénach, aby chcely a vedely prijať požehnanie otvorených nebies: *Ježiša Krista*. Pomôžme do sveta preniknúť tej velikej, nepodvratnej pravde, že v Ňom prišlo to „*Svetlo k zjeveniu národum*“; lebo to je veľká obžaloba dnešného kresťanstva, keď ešte aj po dvetisíc rokoch musíme povedať, že ľudia viac milujú tmu ako svetlo. A Pán Ježiš prišiel predsa nato, aby každý mal Svetlo a neblúdil vo tmách hriechu.

Hľa, nebesá zase otvorené! Boh vystiera ruky k ľudskému pokoleniu, sype na zem požehnanie spásy a s ním i bohatstvo a plnosť najkrajšej radosti. Veď Božia Láska zrodila sa! Nikdy nebýva nebo k zemi tak blízko ako na Vianoce, keď struny srdc rozzvúčia anjelský hlas: Zvestujem vám radosť veľikú — — — Narodil sa vám dnes Spasiteľ!

Túžiš mať požehnané Vianoce? Nuž prijmi celým srdcom zvest *o radosti*. Aká veľiká Božia milosť je v tom, že tá radosť je pre všetkých ľudí. Nikto nie je z nej vylúčený: z radosti z narodenia Pána Ježiša. Keď táto radosť naplní naše srdcia, budeme s deťmi jasavo spievať: On objíma láskou celý šíry svet.

Rok po rok zdá sa nám, že v Betleheme zjavuje sa znova sláva prvých Vianoc. Áno, v Betleheme Júdovom vzišla spása celému svetu. Ale predpoklad tvojich šťastných a požehnaných Vianoc je v tom, aby *tebe* vzišla spása, aby sme naprázdno nespievali: „Nám, nám narodil sa!“ — — —

Význam Vianoc je tak krásny, hlboký a čarovný a posvätný, že je skoro neuveriteľné, že ešte chodia po svete kresťania, v ktorých srdci vianočná zvest o radosť nenašla ozveny. Kto zakúša požehnanie spásy, toho musí

bolet, že mnohé dieťky zeme ešte pohrdajú najväčším Božím Darom. Ale aké nevýslovné dobrodenie je v tom, že Boh predlžuje čas milosti a čaká, že *dnes* sa dotkne vianočné posolstvo tých sŕdc, ktoré ešte Vianoc nemaly. „Dnes narodil sa vám...“ Boh víta každú dušu v raji, aj tú, ktorá len teraz, *dnes* uverila, že On i pre ňu soslal spásu v tom najmilšom svojom Synovi. Mohol by sa Pán Ježiš Kristus každého roku znova narodiť, neproselo by ti to, ak sa v tvojom srdci dosiaľ nenarodil, alebo nenarodí dnes! —

A dnes tak veľmi, tak naliehavo treba, aby Svetlo z Betlehema preniklo svet — ako prečisťujúci oheň, aby presvietilo srdcia, preporodilo všetko, od základu, aby naučilo ľudstvo ušľachtilému, čistému životu.

Betlehemska maštaľka bola bezvýznamným miestom, kým ju svojou prítomnosťou neposvätil Kráľ kráľov. Aj ľudské srdce je miestom nečistoty, kým ho neopanuje On sám, kým nezažiar nad ním Jeho hviezda; ale potom je ono milým príbytkom bla-ha a radosti, ktorú nám nikto a nič nevezme. Takouto dokonalou radosťou vie obšťastniť (svoje dieťa) len večný Darca.

Radost prvých — tých najkrajších — Vianoc ohláša sa znova ozvenou v našich srdciach. Ona je závdavkom večnej rajskej radosti — pre tých, ktorí sa po celý svoj život neprestali radovať z narodenia Spasiteľa.

Keď Pán slávy opäť prichádza, otvoríme Mu srdcia dokorán!

Ó príd, Pane Ježišu, a poteš, posväť svoj ľud. Len s Tebou svitla nám nádej večných — zlatých Vianoc. *J. Bh.*

„Kteřížpak koli přijali jej, dal jim moc dětmi Božími býti, těm, kteříž věří ve jméno jeho.“ Ján 1, 12.

Dobré veci zeme.

Iz. 1, 18—20.

„Ak budete chcieť a budete poslúchať, budete mať dobré veci zeme.“ Iz. 1, 19.

Nože *podte* a pravotme sa potom! hovorí Hospodin: ak by boly vaše hriechy ako šarlát, budú biele ako sneh; keby boly červené ako čerevec, dvakrát farbený, budú ako vlna. Božie „Podte!“ vždy odpovedá túžbe ľudského srdca: „Blíž k tebe, Bože můj...“ dokiaľ trvá doba milosti. Máš starosť s hriechom? Pod, keby bol ako dvakrát farbený čerevec, bude očistený,

keby bol ako šarlát, zbeleje nad sneh. Čo to znamenalo pre mŕtveho Lazara, keď k nemu zaznelo slovo Pánovo: „Pod von!“ Keby tak nebol vyšiel . . . už sa začínal rozkladať, bol by sa rozložil úplne. Čo znamenalo pre Matúša: „Pod za mnou!“ Z úbohého colníka-publikána stal sa vzácny apoštol. „Podte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení a ja vám dám odpočinutie.“ „Podte, lebo je pripravené všetko!“ Pán si nás pozýva na „celé zaopatrenie“. „Každé dobré danie a každý dokonalý dar pochádza shora a sŕstupuje od Otca svetiel, u ktorého nieto zmeny alebo nejakého obratu zatienenia.“ Jak. 1, 17. Keby sa tak niekto opýtal skutočne šťastného človeka: „Čomu sa najviac raduješ, prečo si šťastný?“ Odpovedal by: „Preto, že smiem všetko, ale všetko očakávať od svojho Boha, preto, že má všetko pre mňa pripravené a volá ma. Pozdvihujem svoje oči k vrchom, odkiaľ mi prichádza pomoc.“

„Ak budete chcieť (ísť) a budete poslúchať, budete jeť dobré veci zeme.“ Ozaj poslušný človek obdrží svoj diel i na zemi. „Blahoslavení tichí, lebo oni dedične obdržia zem. — A nech povie človek, že áno, má spravodlivý z toho úžitok, že robí spravodlivo, a že áno, sú bohovia, ktorí súdia už tu na zemi.“ Nezáleží na tom, kto chce, ale na Bohu, ktorý sa zmilováva, ale keď ta volá a neideš, strata záleží na tvojej neposlušnosti.

Dobré veci zeme. Niekedy si myslia kresťania, že je to niečo neduchovného, dobré veci zeme. Ale človek, ktorý je Bohu najbliž, vie najlepšie použiť i dobrých vecí zeme, vie ich najlepšie oceniť, mať radosť v Bohu, keď ich pozoruje. „Najvyššia radosť pozemská v tom drahom mene spočíva: Ježiš.“ Šalamún povedal: „Keď človek je a pije, i to z ruky Božej pochádza.“ Pán Ježiš vedel jeť s vďakou. Pokrytci ho nazvali „žráčom a pijanom“. Apoštol Pavel vraví: „Lebo každé stvorenie Božie je dobré, a nič nie je na zahodenie, čo sa prijíma z ruky Božej s ďakovaním.“ Prídu, vraj, ľudia, ktorí budú mať „cejchované“, žhavo značené svedomie a budú brániť užívať dobrých vecí, ktoré Boh stvoril pre tých, ktorí ich prijímajú s ďakovaním. On naplňuje pokrmom a potešením naše srdcia. Prví kresťania hľadali istotne najprv kráľovstva Božieho, ale vedeli s radosťou lámať chlieb po domoch a brať pokrm v plesaní a v prostote srdca. Pravý kresťan vie byť prirodzený a dobre sa hodí do Božieho stvorenia ako jeho koruna. Veď ako to pekne Pán Boh zariadil hneď na začiatku. Len si prečítajme popis raja! (I. Mojž. 2. kap.) Kto by mu nedôveroval? A keď dôveruje, ako by mu neďakoval? „Vít zajisté Otec váš, že toho všeho potrebujete.“ On vie, čo ty, môj milý mladý, či starý človek, potrebuješ a vie i kde to je. U neho to hľadaj! „Proste a vezmite, aby vaše radosť naplněna byla.“ Videli sme, s akou nežnosťou Pán Boh opatril prvého človeka v raji. Najprv všetko pripravil, stvoril zem, more, svetlá, rastliny, zvieratá, zaštepil raj a do toho všetkého — človeka. My sme si už na tieto Božie divy zvykli a ani za ne dost neďakujeme, je

nám to samozrejme. Keď Pán Boh nasýti niekoho na púšti chlebom, to je veľmi zvláštne človekovi a diví sa, ale keď Pán nasycuje každý deň tajomným spôsobom vzrastu a zrania tisíce a milióny ľudí, to nám je samozrejme. Je to však neslýchaný a krásny div, len pozorné srdce si ho všíma a váži a ďakuje zaň. Tomu to nie je samozrejmosťou, ale divom milosti. Či tu pred stvorením tiež nebola odveká púšť a prázdnota? Veď všetko Pán Boh stvoril z ničoho. Teda všetko, čo sme a užívame, je Jeho dielo. I my sami sme „zčista jasna“ z ničoho. „Čo máš, človeče, čo by si nebol vzal?“ Či nevieš, že ta dobrota Božia vedie ku pokániu? Kedykoľvek sa nasýtiš, chváľ Boha! Zvlášť keď vidíš, že si toho nezaslúžiš ty ani tvoji bližní. Istý ľahostajný muž bol pohľadom na požehnanú úrodu svojho poľa tak premožený dobrotou Božou, že sa obrátil.

Keď to bolo treba, Pán Boh nasýtil i na púšti svoj ľud zvláštnym pokrmom — mannou. Na pastých miestach zase sýtil Pán troškou chleba a rýb päť tisíc mužov. A teba sýti zvláštnym spôsobom, podľa tvojich okolností. Ani o to ovocie v raji neišlo, ani o tú mannu, ani o ten div s chlebami a rybami, ani o to, čo ty ješ a prijímaš, tým len zjavoval a zjavuje Boh svoju dobrotu a život, čo by človek ináč nepoznal. V skutočnosti ide o Neho, lebo v Ňom je dobrota a život. „Všetky moje pramene sú v tebe.“ „Ja som ten chlieb života; kto príde ku mne, nebude nikdy lačniť, a kto verí vo mňa, nebude nikdy žízniť.“ O Neho ide, o Neho, i tie dobré veci zeme i tie dobré veci neba — všetko je v Ňom. Z Neho, skrze Neho a v Ňom všetky veci. Áno, i to, čo je vydareného pri ktoromkoľvek človekovi — v Ňom je krása kvetov, vlniaceho sa obilia, hôr, krása svetla, východu i západu, krása umenia, múdrosti, krása lásky, krása ušľachtilého charakteru, priateľstva — v Ňom je a z Neho je. On je predovšetkým a všetko Ním stojí Zem — so všetkou jej plnosťou, nebo so všetkými krásami sú len stelené Božie myšlienky. Pán je neviditeľný a my by sme ho ináč dobre nepochopili, keby sa nám viditeľne nevyjadril. Zrovna tak, ako keby ste videli slávneho maliara — neviete ho oceniť, neviete, aké krásne sú jeho myšlienky, dokiaľ ich nevyjadrí obrazom, dokiaľ ich nestelesní farbami na papier. Konieckoncov všetko stvorenie Božie je len vyjadrením bohatstva srdca Božieho, jeho lásky jeho rečou. Teda neide o to stvorenie, ale ide o Neho, aby sme vedeli, akého to máme Boha, aká je to hĺbokosť, vysokosť a širokosť a poznali prenesmiernu lásku Kristovu, skrze ktorého je to všetko stvorené. No a najvýmluvnejšie hovorila láska Božia skrze Prvorodeného stvorenia, Počiatok stvorenia Božieho, skrze Krista, keď tento prišiel, aby nám zjavil lásku Božiu, nám nečistým hriešnikom, ktorí sme porušili i svoju cestu, i svoje telo i to ostatné stvorenie Božie. Vrátil nás na naše miesto — na miesto synov a dcér nebeského Otca a teraz už len volá: „Podte, lebo už je pripravené všetko.“ Všetko v Bohu,

čo je na zemi i vo večnosti. Od Neho všetko čakať, On je prameň. Rozumieme už lepšie tej láske Otcovej, ktorá nám privoľáva: „Ak budete chcieť a budete poslúchať, budete jesť dobré veci zeme!“

Do akých hlbín a výšin zachádza takéto požehnanie a zasľúbenie, vidíme v V. Mojž. 33, 13—16: „Jeho zem požehnaná Hospodinova pre skvostné veci nebies, pre rosu a priepasť, ktorá sa rozkladá hlboko dole, a pre skvostné úrody slnka a pre skvostné veci, vyhnané mesiacmi, a pre najprednejšie veci starodávnych vrchov a pre skvostné veci večných brehov, pre skvostné veci zeme a jej náplne a pre milostivú priazeň prebývajúceho v kre. Nech to všetko príde na hlavu Jozefovu a na temeno hlavy toho, ktorý je nazarejom, oddeleným svojich bratov“ a na hlavu toho, ktorý chce ísť, keď Boh volá a poslúcha jeho slovo.
JRj.

ROZKOŠ ZNÁM . . .

Rozkoš znám: byť s Tebou sám . . . !
V Tebe všetko šťastie mám

Čo znám vzácne pre rod svoj,
toho v Tebe plný zdroj.
Rád bych srdcia zásobil
svojich drahých na zemi
z morí Tvojich svätých síl
(znám ich prílív blažený).
Duch Tvoj zmenil púšte v raj,
skaly v jasné jazerá;
sám on srdcia kamenné
zmení v čisté pramene,
v ktorých z Teba večný život
plným prúdom vyviera.

— 7 —

Démon lakomstva.

Môj otec, lekár, nikdy nemohol snieť pokrytcov. Raz som ho sprevádzal na jeho obchôdzke medzi pacientami. Prišli sme do obce, kde ho zastavil aj jeden bohatý, ale veľmi lakomý sedliak s prosbou, aby sa išiel pozrieť na jeho chorú dcéru. Videli sme mladú dievčinu, ktorej na tvári rozkvitaly ruže tuberkulózy. „Pane,“ povedal môj otec prísne, „prečo ste ma prv nezavolali?“ Odpoveď sedliaka znela: „Duch Svätý mi povedal,

že jedného dňa pôjde tadeto pán doktor Funcke a že mám do toho času naňho čakať.“ Tu ho môj otec zahriakol: „Veru nie Duch Svätý, ale démon vášho lakomstva vám to povedal. Rátali ste, že za moju príležitostnú návštevu zaplatíte len tretinu. Vy zodpoviete pred Bohom príčinu smrti vašej dcéry. Na jej pomník môžete smelo napísať: „Lakomstvo jej otca ju usmrtilo.“

Otto Funcke.

Protož majíce toto prísluhování, jakž jsme milosrdenství došli, neoblevujeme.

II. Kor. 4, 1.

Kto niekedy navštívil ústavský cintorín v Bethel pri Bielefelde, ten má pred zrakom — pri čítaní tohto verša — úctyhodný obraz starého otca Bodelschwinga, na ktorého náhrobnom križi je napísané: „Jakž jsme milosrdenství došli, neoblevujeme.“

Keď on svoj úrad už dávno svojim synom bol odovzdal, neprestal sa starať a pracovať pre tie tisíce, ktoré jemu Boh sveril.

Bol neúnavný — nie preto, že by jeho duch bol býval tak čulý a jeho telo tak zdravé; veď by sa nebol mohol ubrániť únave staroby. Bola však iná pohnútka, ktorá starého muža udržiavala v pohybe. On znal to nevýslovné milosrdenstvo Božie, ktoré jeho vlastný život *obnovovalo* a *posväcovalo*, ktoré nielen jemu, ale všetkým ľuďom platilo. „Boh chce, aby všetkým ľuďom bolo spomožené.“ To on vedel. Preto nemohol ticho ležať. Preto mohol — už zomierajúc — svojich pracovníkov vháňať do misijnej práce: „Inak oni umrú.“

Nebezpečie ochabnutia hrozí nám všetkým — a nielen v starobe. Ale tu je liek proti každej únave: Daj sa objat silnými ramenami Božieho milosrdenstva! Modli sa, ver, nor sa denne znova svojou láskou doňho! A potom vedz, že toto milosrdenstvo ti dalo „úrad“; že nás stavia do služby všetkým, ktorí o ňom ešte nič nevedia. Keď sa Boh nado mnou v Ježišovi Kristovi tak veľmi zmiloval, ako môžem zniesť to, že iný sa stratí, a jemu to isté milosrdenstvo platí?

Pane, pomôž nám pre svoje milosrdenstvo, aby sme sa neunavili, ale až do smrti zostali tvojimi pomocníkmi!

To najlepšie Pánu Ježišovi.

Pani N., matka milého malého dievčatka, musela raz večer odísť a prenechať dieťa na noc ošetrovateľke. Dievčatko veľmi plakalo. Aby ho aspoň trochu utíšila, dala mu mamička pekný strapec hrozna a bozkajúc ho na čielko, vravela: „Prídem skoro, buď dobrá, bo tieto hrôzná sú pre dobré dievčatká.“

Keď sa pani N. po polnoci vrátila, vítala ju ošetrovateľka slovami: „Maličká spala ako anjelik.“ Matka hneď bežala do spálne a keď videla rozkošnú hlavičku zaborenú do podušiek, sklonila sa nad postieľku a pobožkala dieťa na čele. Maličká sa zobudila, otvorila oči a vidiac mamičku, celá natešená k nej vzťahovala zavrenú rúčku a volala: „Tie najlepšie sú pre teba, mamička.“ Keď matka roztvorila zavrenú dlaň, našla v nej tri rozmačkané hrozná. Vzala ich a odložila na misku.

Ráno prišiel do domu nečakaný host. Priletel na krídlach a odniesol malú Evičku do krajiny večného jara.

Prostred izby malá biela rakvička, plná bielych ľalií. Po izbe chodí hore dolu žena s bielou tvárou, smutnými očami a zalamuje rukami. Nemôže sa nijako stíšiť. Keď ju prichádza potešiť manžel, prosí ho: „Nechaj ma s mojím dieťaťom osamote.“ Muž pripomína: „Poď, pomodlíme sa. Odovzdáme ju Pánu Ježišovi.“ Ale zúfalá matka odmieta: „Nie! Nehovor so mnou o Bohu.“

Keď tak chodí hore-dolu po izbe, zazrie na miske tri rozmačkané hrozná, ktoré jej dieťa v noci darovalo. Spomenie na slová: „Najlepšie pre mamičku“ — a tu ako čo by mala videnie, ako čo by videla Ježišovu tvár. To ju prinútilo volať: „Pane Ježišu, odpusť mi moju zatvrdilosť. Odpusť, že som sa tak poddala svojej bolesti. Slovami svojho dieťaťa Ti teraz hovorím: To najlepšie pre Teba, Pane Ježišu.“ Potom zavolala muža: „Poď, pokľakneme spolu pri rakvi.“

Rodičia položili tri hrozienka medzi ľalie a spoločne vyznali: „To najlepšie Tebe, Pane Ježišu.“ V Armáde spásy dnes nieto druhých manželov, ktorí by boli získali viacej duší pre Krista, ako títo.

Podľa švédskeho — f—

Rozvidní sa v našich chalupách . . .

*Rozvidní sa v našich chalupách,
hoc dnes v žltých hriechu hynú tmách,
vráti žltých bratov mŕtvy prach.
Ožtví ich Duch.*

*Rozkáže Boh svetlám: Zjavte sa!
v sláve slncí vzplanú nebesá.
Čakajúce srdce zaplesá,
Kristus zvíťazí.*

*Prvotiny vstaly blažené.
(To je prvé jari znamenie.)
Pôsobí už večné spasenie.
Pejme Hosanna!*

—7—

Droby.

Boh ti musí udeliť mnoho milosti, kým prestaneš usilovať o to, aby si sa pred ľuďmi zdal niečím väčším, ako si v skutočnosti.

V stredoveku hľadali alchymisti kameň múdrosti, pravda, márne. Avšak čoho sa Pán Ježiš, tá najvyššia múdrosť, dotkne, to sa premení na zlato. *Ktorých ospravedlnil*, takže voči Bohu zaujali pravé postavenie, *tých aj oslávil*. (Rim. 8, 30.)

Pán Ježiš na kríži zomieral a vtedy Mu podávali smiešaný nápoj k opojeniu, aby tie kruté bolesti tak necítil. Ale On odmietol. Chcel zomrieť za nás pri plnom vedomí. — Na jednej slávnosti povedali sme si s deťmi a mládežou toto: „Pán Ježiš pre nás zomieral pri plnom vedomí a my chceme pre Neho pri plnom vedomí žiť.“

Tedy preč s každým opájaním sa.

Cesta pokánia je cesta nádeje.

Ak kresťanstvo nie je východiskom pre tento svet — cestou vykúpenia sveta i všetkých jednotlivcov — je ťažko, vidieť v ňom veľký význam. —

Len tí kresťania si smú nárokovať, že sú Kristovými údami, ktorí majú účasť aj na Jeho skutkoch.

Kresťania majú byť soľou sveta, preto sa nesmú domnievať, že by mohli tvoriť väčšinu.

Nikto nemá viac príčin báť sa, že spýšní, ako ľudia, ktorí urobili isté pokroky v nábožnosti; lebo pýcha môže narásť na našich ctnostiach práve tak, ako na našich nerestiach a votrieť sa k nám pri každej príležitosti. *W. Law.*

Boh nepracuje podľa dákeho ľudského rozvrhu hodín!

Nejeden muž a nejedna žena nemohli vykonať nič významného pre Boha len preto, lebo si neuvedomili, že to najlepšie, čo možno urobiť s okolnosťami, býva: *zmeniť ich*.

Keď sa niekto menuje kresťanom, svedčí tým, že sa chce podobat Kristu.

Človek, ktorý je naozaj „tichý“, nosí celé odenie Božie. Jeho tichosť je v tom, že stavia Boha na prvé miesto, žije v Božej blízkosti a hľadá na svet z Božieho stanoviska.

Tichosť je sila, ktorú dostáva človek vtedy, keď sa stratí v Bohu.

Cestu za Kristom nazývajú „beznádejným idealizmom“ tí ľudia, ktorí kráčajú po ceste sveta.

Každá generácia musí na seba brať iný kríž.

Tichosť je víťazstvo nad vlastným „ja“. Ale je to víťazstvo v Božej sile. Inak by sa ľudia stali stoikmi a domýšlivcami.

Potreboval silu.

Jeden Kórejec, ktorý bol veľkým opilcom, sa presťahoval z rodného mesta do blízkosti budhistického kláštora, aby vraj ľahšie mohol robiť dobrotu. Keď sa však nemohol nijako vymaňiť z otroctva svojej vášne a znova a znova podliehal, nahneval sa a povedal: „Budhizmus je zrovna taký ako aj konfucionizmus. Jeden ako druhý hovorí iba: Buď dobrý, buď dobrý, ale silu k tomu mi nedajú. Netreba mi napomínania, ale sily.“

Neskoršie sa mu dostalo do rúk evanjelium, z ktorého sa dozvedel o Ježišovi Spasiteľovi. Obrátil sa a Pán mu dal silu k víťazstvu, ktorá ho neopustila cez celý život.

„Aj, nové činím všeccko.“

Pod bremenom.

Istý muž veľmi prosil Boha, aby ho zbavil utrpenia. Keď ale Boh dlho nevyslychal, začal muž pochybovať o Jeho starostlivosti. Raz mal neobyčajný sen. Videl od lesa prichádzať starca s veľkou nošou dreva. Starec kráčal ťažko — potil sa pod svojím bremenom. Na ceste sa k nemu prihovril mladý, privetivý muž a pozval ho, aby s ním v tieni pod stromom raňajkoval. Keď sa pokrmom posilnili, myslel starec, že mu mladík pomôže niesť jeho ťažké bremeno, ale nestalo sa tak — rozlúčil sa s ním a rýchlo odišiel.

Starec išiel so svojou nošou dreva ďalej. Ale, čo to? Breno bolo také ľahké, ako čo by bol polovicu dreva stratil. — Noša však bola stále jednako veľká — to len on sa tými dobrými raňajkami posilnil tak, že teraz vládol svoju ťarchu niesť. —

Keď sa muž zobudil, porozumel tomu takto: Keď mi Boh moje utrpenie necháva, istotne ma posilní chlebom svojho Slova natoľko, aby som ho uniesol.

* * *

Zakladateľ diakonie *Teodor Fliedner* si písal denník, v ktorom si zodpovedal rozličné otázky. Mal tam aj túto: „Prežil som dnešný deň v radostnom chválení svojho Pána?“ — Či je to azda jedno: chváliť alebo nechváliť? Nezabúdaj, že chválospev ku cti Božej je v srdci ohňom, ktorého sa bojí a pred ktorým ustupuje pekelná háveď. Čím väčšmi Boha chváliš, tým je ovzdušie tvojho dňa čistejšie.

* * *

Jedna staručká pútnička do neba mala nad svojím písacím stolom tento nápis: „Ak sa usilujem vysloviť svojmu Bohu vďaku za všetku Jeho lásku, nemám kedy rmútiť sa nad ťažkosťami.“

Tvoj kríž.

V jednej vzdelávacej hodine sme uvažovali o tom, čo je v našom živote tým krížom, o ktorom Pán Ježiš hovorí: „*Chce li kdo přijíti za mnou, zapřít sám sebe, a beř svůj kříž na každý den a následuj mne.*“ Ev. Luk. 9, 23. Niektorí sa domnievali, že tým krížom sú nemoci, straty, čo všetko máme ticho, trpezlivo niesť. Jeden bol toho náhľadu, že máme niesť kríž Kristov. Čo tým myslel, nedalo sa dobre objasniť, ale že Pán Ježiš nemienil Jeho kríž, vidíme zo slova: „— beř svůj kříž“.

Čo je to teda ten *môj* kríž a ten *tvoj*? To je to, na čom zomiera tvoje ja. Môže to byť hoci osoba v tvojej blízkosti, ktorá ťa dráždi, môžu to byť neblahé pomery, môže to byť dáka štrbina v tvojom charaktere, alebo dáka nevdačná práca, vôbec čokoľvek, ale vždy je to niečo nepríjemného, niečo, o čom si myslíš, že by sa ti ľahšie kráčalo bez tej príťažky — nuž, kríž.

Nesieš ho ticho, alebo odkladáš a vzdycháš a každému, koho stretnieš, sa žaluješ na svoj údel? Ona známa pracovníčka na roli Božej, Dorota Trudlová, raz povedala: „Pozri, čo to vlastne v tebe plače, či nie je to tvoje prítlačené ja.“ *B. J.*

Rozličné zprávy.

Životopis Ježiša Krista pre ľud.

Ako dobre, že človek nevidí do budúcnosti! Keby sa bolo dalo predvídať, koľké ťažkosti sa postavia do cesty prekladu uvedenej knižky, istotne by nikdy nebola vyšla v slovenskom rúchu. Ale Pán dokázal svoju vernosť i pri tejto práci a pomohol pri všetkých slabostiach, nemociach a zármutkoch preklad dokončiť.

Poslal i nečakanú pomoc v pani učiteľke Jane Bahnovej z Košarísk, ktorá ochotne a nezištne priložila ruku k dielu a prispela jednou dobrou radou, takže sme spojenými silami knihu mohli dokončiť. Pravda, vyskytly sa aj inšie ťažkosti, ako moja stále sa opakujúca choroba, veď je vojna a tá niekedy zavlní rozličné nedostatky. Preto vás prosím, milí čitatelia, aby ste tak veľmi nehládali na kvalitu papiera, ale radšej ďakovali Pánu Bohu, že i v takýchto ťažkých časoch nám umožnil vydať takú hodnotnú knihu, ktorá istotne prinesie hojný úžitok vašim duším. Ak ju ale nebudete mať do Vianoc v rukách, prosím, neobviňujte prekladateľku, lebo preklad bol hotový včas. —f—

Kristína Royová: Bez Boha na svete.

S radostou vám oznamujeme, že vydavateľský krúžok na Starej Turej vydal v peknej úprave s ilustráciami zosnulého kazateľa Joh. Warnsa najobľúbenejšiu z kníh K. Royovej, idylu „Bez Boha na svete“. Spisok bol už dávnejšie rozobraný a bola po ňom veľká poptávka. Teraz bude možno vyhovieť túžbam všetkých, ktorí si želali mať krásnu rozprávku o Martinkovi vo svojej knižnici.

Spolok „Modrý kríž“ na Starej Turej expeduje knižočku za 5.— Ks a porto.

Miesto vianočných pohľadníc

núkame vám dve knižočky, ktoré máme na sklade v našej administrácii. Sú to verše Jána Rataja:

„Radostná novina“

a veršovaný výstup Márie Rafajovej:

„Vianoce v lese“.

Prvá knižočka je za Ks 1.50, druhá za 2.50. Mládež staroturanského krúžku posielala vlni tieto knižočky miesto pohľadníc, ako vianočný pozdrav a spôsobila svojim známym a priateľom mnoho radosti. Myslíme teda, že bude dobre, ak sa tento spôsob vianočného blahoželania ujme v celej veľkej Večernicovej rodine.

Do knižočky možno vpísať krátke venovanie — napríklad: „Márii — Pavla“ alebo „Jánovi — Peter“, vložiť ju do obálky a ofrankovať 50 hal. známku.

Objednajte čoskoro!

Kalendár „TESNOU BRÁNOU“ vyjde k Novému roku a bude po Ks 15.—. Objednávky adresujte: „Modrý kríž“, Stará Turá. —

Pošta.

Drahí bratia a sestry v Pánu Ježišovi!

Zase sme prežili dva mesiace od doby, čo ste mali od nás poslednú zprávu. Boly to mesiace plné skúšok, ale aj plné Božej milosti a dobroty. Sami viete, ako sa dnes žije, ale my môžeme z plna srdca povedať, že „Tí, ktorí očakávajú na Hospodina, nabývajú novej sily a nemajú v ničom dobrom nedostatku.“ I vy, naši drahí, sa o to pričiňujete, že môžeme snadnejšie očakávať na Božiu dobrotu, lebo Ho poslúchate a plníte Jeho prianie. Dôkazom toho bolo i to, že naša sestra Alvína zo svojho odpočinku prišla ako plne naložená kupecká loď. Sám Pán ju obohnal ochranným múrom, tak že vaše dary priviezla v poriadku a my sme videli vašu lásku k nám a Božiu nesmiernu dobrotu. Veľmi pekne vám všetkým za všetko ďakujeme.

Naša práca na našich roličkách tiež priniesla úžitok, tak že aspoň na čas máme po starosti so zásobovaním, keď ešte k tomu, vďaka našim úradom, riadne dostaneme prídely múky. Sme veľká rodina, je nás do šesťdesiat, ale máme veľkého a dobrého Otca, ktorý nás má na starosti so všetkým.

Naša Vieroslavská rodina v poslednom čase zase stratila štyri prispievajúce členky; veríme, že Pán pošle nám miesto nich zase nové, ktoré by zaplnili ich miesta. Prvá odišla domov, podľa básnika: „V náručie Božie, zkaďiaľ sme vyšli“, sestra Anička Kýšková, manželka brata M. Kýšku, brata našej sestry Ma-

rišky. Jemu je smutno, ale ona sa raduje s Tým, ktorého veľmi milovala. Druhá opustila svoju milú rodinu pani farárka B. Lichnerová z Brezovej p. Bradlom. Bola naša dobrá priateľka a odberateľka našej Večernice od r. 1925. Práve všetkým, ktorí jej odchodom mnoho stratili, aby ich sám Pán potešil a obdaril tým, čo večne trvá. — Potom si Pán života odvolal našu vzácnu národnú pracovníčku pani T. Vansovú. Po dlhom požehnanom živote odišla, aby si odpočinula po užitočnej práci a vzala odmenu za všetko, čo vykonala pre náš drahý národ. V poslednom čase smely sme aj my aspoň čiastku dlhu splatiť tým, že sme tam mali, s priateľmi, našu sestru Zuzanku a Julinku, aby jej obľahčily v ťažkej nemoci v posledných rokoch. A teraz, minulý týždeň, sme odprevadili na dočasný odpočinok ubolené telo našej milej sestry Betky Kovačovicovej v Bzinciach. Mnoho trpela vo svojej nemoci, ale nikdy nestratila so zreteľa a zo svojej blízkosti Toho, ktorého nadovšetko milovala a ktorý išiel s ňou i cez údolie tieňov smrti, kde s ňou nemohol ani milujúci manžel, ktorý svojou láskou sa všemožne usiloval obľahčiť utrpenie, ktoré na ňu Pán dopustil. Bola veľmi dlho nemocná. Veríme, že jej dobrý život bude príkladom jej synovi, ktorý, len ak bude chodiť po stopách svojej dobrej matičky, dojde k tomu istému cieľu, ako dobrý a verný služobník Pána Ježiša.

Ešte sme mali veľmi peknú skúsenosť i tu na Starej Turej o tom, že dobroty Božej je plná zem. Mali sme slávnosť podakovania za úrodu. Podľa výsledku, ktorý označujú sumy medzi milodarmi, vidieť, že Pán veľmi poželhal našim milým bratom a sestrám na Starej Turej a potom i nám, keď priniesli dobré veci, aby ukázali, čo všetko im Pán daroval. Vďačnosť naša sa nedá len tak vysloviť, ale Pán sám vie, že naše srdcia prekypujú vďakou oproti Nemu, ale i oproti našim

milým, ktorí so všetkým, čo im Pán dal, sa s nami rozdelili.

Ale už musím zakončiť, prosím vás, aby ste i naďalej na nás pamätali svojimi modlitbami, veľmi toho potrebujeme všetci, ale zvlášť naša milá sestra Rafajová, ktorá je veľmi nemocná a nemôže tak, ako by rada, bez prekážky slúžiť Pánovi a rozmnožovať hrivny, ktoré jej Pán dal.

Vrelo Vás zdraví Vaša Vás milujúca

sestra Margita.

POCHOTNÉHO DARCU MILUJE BOH.

Spolok „Vieroslava“ s vďakou kvituje milodary, prislé do 24. X. 1942.

Prostredníctvom sestry J. Fajfrovej 510'—
Ks, L. Svobodová 50'—, L. Urbancová 50'—, R. Krejsková 50'—, J. Doubravová 50'—; Bratislava: M. Chalúпка 100'—, P. Marcik 100'—, M. Valentová 100'—, rod. Školníková 100'—, N. N. 200'—; Beniakove: M. Maková 20'—, O. Čontafalský 10'—, M. Halás 100'—; Bystrica: N. N. 150'—, N. N. 50'—, N. N. 50'—; Breznica: br. Spišák 100'—; Cinobaňa: M. Bútová 90'—; Francia: J. Struháriková 100'—; Hrabovo: s. Cabanová 20'—; Hradište: s. Ozdinská 100'—; Hnúšťa: Julo Valach 300'—; Juhoslava: R. Labátová 100'—; Karlová Ves: s. Košnárová 50'—; Lipt. Sv. Mikuláš: Vl. Konečný 20'—, N. N. 20'—, N. N. 15'—; Lučenec: E. Káresová 100'—; Lub. kopanice: A. Zemanovičová 20'—; Nižné Mirkovce: O. Sýkora zo svadby 85'—; Nové Mesto n/V.: r. Krúpová 100'—, A. Sučanová 20'—, Z. Pilátová 10'—; Ozdín: P. Hano, teolog 50'—, br. Spišák 25'—, rod. Pániková 50'—, s. Pániková ml. 50'—, N. N. 15'—, Z. Lacová 80'—, br. Mlyinar 100'—, s. Jakubová 50'—, N. N. 100'—; Rakoluby: s. Potfajová ml. 50'—; Sereď: B. Getverdová 100'—; Sklabina: N. N. 200'—; Stará Turá: A. Mikasová 50'—, B. a St. Hlubocký 150'—, rod. Ratajová 200'—, uč. B. Uhlíková 70'—, M. Potfaj 40'—, J. Slámka 200'—, rod. Machajdík 190'—, sbor „Modrý kríž“ pri podakovaní za

úrodu 2100'—, v naturáliách 2000'—; Štub. Teplice: M. Chlebová 20'—; Trebejov: N. N. 100'—; Tisovec: N. N. 200'—; Vádkovo: rod. Findová (za vodou) 200'—, N. N. 100'—, O. Findo 300'—, br. a ses. Vanekove 200'—; Vrútky: br. Runysel 60'—; Banská Bystrica: O Medvecká-Vraná pri smrti Terézie Vansovej 500'—; Bzince: p. Kučera 10'—; Cinobaňa: br. Pálik 20'—; Hybe: N. N. 25'—; Kráľovce: N. N. 100'—; Nové Mesto n/V.: Em. Krúpa 50'—; Ozdín: N. N. 200'—; Tisovec: N. N. 100'—; Turany: Em. Beňová 100'—, J. Bahnová, pri výročí smrti otcovej 100'—; Členské príspevky: Bratislava: s. Školníková 100'—; Nové Mesto n/V.: s. Pazarová 20'—, s. Hlubocká 20'—; Stará Turá: Z. a J. Bahnová 100'—, A. Musilová 20'—.

Na Domov bielych hláv: Banská Bystrica: Bohuznáma 200'—, Bratislava: rod. Školníková 100'—, Kremnica: B. Slámková 100'—, A. Musilová 80'—, Hybe: N. N. 25'—.

Na misiu: Ozdín: N. N. 30'—; Stará Turá: N. N. 10'—, J. Machajdík, uč. 10'—, M. Meškova 10'—.

Za dary v naturáliách našim milým na Cinobani, Ozdine, Vádkove, Hradišti, Starej Turej a okolí vrelo ďakujeme!

Prajeme Vám, aby Pán sám za vašu lásku bohate odplatil a požehnal.

Sestra Margita.

REDAKČNÉ.

Ak môže, ba musí jednotlivec vyznávať: „*Milosti Boží jsem, co jsem,*“ platí to tým väčšmi i o našej Večernici, keď zaključujeme 18. ročník. Kdeže by bola bez Božej milosti a bez Jeho milosrdenstva? Tie stá a stá stránok, ktoré boli popísané len nato, aby vzývaly Jeho meno, vyvyšovali Jeho česť a slávu a posilňovali i rozradovávaly ľudské srdcia — mohli byť popísané len preto, že On nás cez všetky ťažkosti prenášal ako orlica svoje mládatá na mocných krídlach a že nás učil prežívať každú radosť do hlboka, s vedomím, že je od Neho, lebo „*všeliké dáni dobré jest s hůry*“. Preto Ho zvelebujeme a chválime a prosíme Vás, naši milí čitatelia, aby ste sa k našim chválam pripojili a pridali k nim aj prosbu, **aby naše rozlúčenie netrvalo dlho — lebo sa pre rok 1943 na neurčitú dobu s našou hviezdíčkou musíme rozísť.** Dá Boh, že nám zase čoskoro zasvieti a že sa budeme radovať z Božej vernosti a dobrotivosti.

Čitateľom na Slovensku vkladáme do tohto posledného čísla složenky, lebo ich často pýtajú! Pán im už sám povie, kedy a ako ich upotrebiť.

Nemôžeme inak, ako na tomto mieste poďakovať našej vernej sestre Božene Jehličkovej, ktorá sa s Božou pomocou, i pri telesnej slabosti, starala o to, aby sme mohli úradnou cestou dostať predplatky z Čiech a z Moravy. Pán nech ju za to veľmi požehnáva!

Večernicu vydáva spolok „Vieroslava“ na Starej Turej. — Zodpovedná redaktorka Mária Rafajová. — Spolupracovníčka Božena Jehličková, Praha-Strašnice. — Predplatok 10 Ks ročne, pre Ameriku 18 Ks. Jednotlivé číslo 2 Ks. — Tlačou kníhtlačiarne Daniela Pažického na Myjave. — Novinová sadzba povolená Riaditeľstvom pošty a telegrafov v Bratislave č. 54.669-III. a 37 zo dňa 28. V. 1937. Dohliadací pošt. úrad Stará Turá.